Prima instanţă: Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) Judecător Barbacaru Igor

Dosarul nr. 3r-294/26
2-26034884-02-3r-04052026

D E C I Z I E

11 iunie 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae

soluționând, fără ședință de judecată, recursul declarat de Spînu Igor împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 17 aprilie 2026, adoptată în cauza de contencios administrativ la acțiunea depusă de Spînu Igor împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului cu privire la anularea răspunsurilor și constatarea nulității absolute a evaluării psihologice,

C O N S T A T Ă :

Circumstanțele cauzei:

La 19 martie 2026, Spînu Igor s-a adresat cu acțiune în procedura contenciosului administrativ către Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului solicitând:

- Repunerea în termen de contestare a Avizului nr.61/06-963a din 22 otombrie 2019, pentru motivele temeinice invocate la Capitolul I;

- Anularea răspunsului Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.4671 din 28 ianuarie 2026 și a răspunsului Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.657 din 2 martie 2026, ca acte administrative nelegale;

- Obligarea pârâtei Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului să emită actul administrativ individual (dispoziție/decizie) de anulare expresă a : avizului nr.61/09-963a din 22 octombrie 2019 „Cu privire la prelungirea plasamentului planificat al copiilor Spînu ***** și Spînu *****”; tuturor actelor administrative

subsecvente și derivate din acest aviz;

- Constatarea pe această cale, a nulității absolute a evaluărilor psihologice efectuate de AO CNPAC în privința minorilor Spînu ***** și Spînu *****, ca urmare a lipsei competenței legale a acestei entități și a delegării ilegale a atribuțiilor de stat;

- Scutirea de la plata taxei de stat și a taxei de timbru.

În motivarea acțiunii a indicat că, reclamantul a indicat că este tatăl biologic și unicul părinte în viață al minorilor Spînu ***** și Spînu *****, susținând că măsura plasamentului acestora dispusă în anul 2019 și prelungită ulterior s-a întemeiat pe acte administrative și evaluări psihologice pretins nelegale. Acesta a arătat că prin Avizul nr. 61/06-963a din 22 octombrie 2019 s-a recomandat prelungirea plasamentului copiilor, iar în baza acestuia a fost emisă Dispoziția DMPDC nr. 1042/1-d din 22 octombrie 2019. Potrivit reclamantului, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 12 octombrie 2020, rămasă irevocabilă, dispoziția respectivă a fost anulată ca fiind ilegală, însă avizul care a constituit temeiul emiterii acesteia a rămas în circuitul juridic.

Reclamantul a menționat că, ulterior, s-a adresat Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului cu solicitarea de a emite un act administrativ de anulare a Avizului nr. 61/06-963a din 22 octombrie 2019, însă prin răspunsul nr. 4671 din 28 ianuarie 2026 autoritatea a refuzat această cerere, iar prin răspunsul nr. 657 din 2 martie 2026 și-a menținut poziția, invocând inclusiv tardivitatea demersului. În opinia reclamantului, aceste răspunsuri constituie acte administrative individuale nelegale, susceptibile de control judecătoresc.

Referitor la admisibilitatea acțiunii, reclamantul a susținut că prezenta cerere a fost introdusă în termenul prevăzut de art. 209 alin. (2) din Codul administrativ, întrucât răspunsurile contestate nu conțin informații privind calea de atac, instanța competentă și termenul de contestare, motiv pentru care ar fi aplicabil termenul de un an de la comunicare. Totodată, în subsidiar, a solicitat repunerea în termenul de contestare a Avizului nr. 61/06-963a din 22 octombrie 2019, invocând caracterul continuu al pretinsei vătămări, lipsa comunicării legale a actului, existența unor litigii judiciare paralele desfășurate în perioada 2019–2025, descoperirea ulterioară a unor pretinse vicii de legalitate și pronunțarea Deciziei Curții de Apel Centru din 9 decembrie 2025, pe care o califică drept un eveniment juridic nou și determinant.

În susținerea fondului acțiunii, reclamantul a afirmat că Avizul nr. 61/06-963a din 22 octombrie 2019 este lovit de nulitate absolută, întrucât s-ar fi întemeiat pe evaluări psihologice efectuate de A.O. CNPAC, entitate care, în opinia sa, nu ar fi avut competență legală pentru realizarea unor asemenea evaluări cu efecte juridice în materia protecției copilului. Acesta a invocat lipsa unor acte de abilitare, inexistența unor metodologii aprobate normativ și lipsa unor acorduri valabile de colaborare cu autoritățile statului la momentul efectuării evaluărilor. Totodată, a susținut că avizul contestat reprezintă un act derivat dintr-o procedură administrativă pretins nelegală, motiv pentru care ar fi afectat de aceleași vicii de legalitate.

De asemenea, reclamantul a invocat existența unor hotărâri judecătorești irevocabile prin care au fost constatate pretinse ilegalități ale măsurilor dispuse în privința copiilor și prin care i-au fost acordate despăgubiri morale, susținând că aceste constatări se bucură de puterea lucrului judecat și obligă autoritatea pârâtă să procedeze la anularea avizului contestat. În acest context, a apreciat că refuzurile DGPDC din 28 ianuarie 2026 și 2 martie 2026 sunt contrare prevederilor Codului administrativ, Constituției Republicii Moldova și principiilor bunei administrări.

Totodată, reclamantul a invocat încălcarea dreptului la respectarea vieții de familie garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a principiului interesului superior al copilului consacrat de Convenția ONU privind drepturile copilului, susținând că menținerea în vigoare a avizului contestat perpetuează efectele unor măsuri considerate de acesta nelegale și continuă să afecteze relațiile sale familiale cu minorii.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 17 aprilie 2026, s-a declarat inadmisibilă acțiunea înaintată de către Spînu Igor împotriva împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului cu privire la anularea răspunsului DGPDC nr.4671 din 28.01.2026 și a Răspunsului DGPDC nr.657 din 02.03.2026 și obligarea pârâtei DGPDC să emită actul administrativ individual (dispoziție/decizie) de anulare expresă a avizului nr.61/09-963a din 22.10.2019 „Cu privire la prelungirea plasamentului planificat al copiilor Spînu ***** și Spînu *****”; tuturor actelor administrative subsecvente și derivate din acest aviz.

Calea de atac exercitată:

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la 22 aprilie 2026 (prin intermediul poștei electronice) Spînu Igor a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 17 aprilie 2026, solicitând anularea încheierii cu adoptarea unei noi încheieri prin care să fie remisă cauza instanței de fond pentru examinare în fond.

În motivarea cererii de recurs a invocat partea recurentă că încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 17 aprilie 2026 este ilegală, fiind rezultatul unei interpretări excesiv de formaliste și restrictive a normelor Codului administrativ, care i-a limitat nejustificat accesul la justiție și posibilitatea de a obține examinarea în fond a pretențiilor sale. Recurentul a susținut că instanța de fond a calificat în mod eronat Avizul nr. 61/06-963a din 22 octombrie 2019 drept o simplă operațiune administrativă, deși acesta întrunește toate elementele unui act administrativ individual defavorabil, fiind emis de o autoritate publică în exercitarea prerogativelor de putere publică, vizând persoane determinate și producând efecte juridice directe asupra situației sale și a copiilor săi minori. În opinia recurentului, fără emiterea acestui aviz nu ar fi fost posibilă adoptarea dispoziției de prelungire a plasamentului

copiilor, astfel încât avizul nu poate fi calificat drept o simplă recomandare consultativă lipsită de efecte juridice proprii.

De asemenea, recurentul a susținut că instanța de fond a ignorat jurisprudența Curții Supreme de Justiție referitoare la posibilitatea contestării separate a avizelor cu caracter decizional, precum și faptul că avizul contestat a produs o vătămare autonomă și continuă prin menținerea calificării sale ca părinte „neglijent", afectându-i dreptul la autoritate părintească, reputația și viața de familie. Acesta a arătat că vătămarea nu a încetat odată cu anularea dispoziției de plasament în anul 2020, deoarece avizul continuă să existe în circuitul juridic și să fie invocat de autorități, inclusiv prin refuzurile DGPDC din 28 ianuarie 2026 și 2 martie 2026.

Totodată, recurentul a invocat că dreptul său vătămat derivă din dreptul la autoritate părintească și din dreptul la respectarea vieții de familie, garantate de Codul familiei, Constituția Republicii Moldova și art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Acesta a susținut că avizul contestat reprezintă actul care a stat la baza separării copiilor de tatăl lor și că menținerea lui în vigoare perpetuează ingerința în relațiile familiale și produce efecte juridice și sociale actuale.

În continuare, recurentul a criticat concluzia instanței de fond privind incidența autorității lucrului judecat, argumentând că hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 12 octombrie 2020 a avut ca obiect exclusiv legalitatea Dispoziției nr. 1042/1-d din 22 octombrie 2019, iar nu și legalitatea Avizului nr. 61/06-963a. Potrivit recurentului, avizul nu a constituit obiect al examinării judiciare anterioare și, prin urmare, nu poate fi considerat acoperit de efectele lucrului judecat. De asemenea, acesta a susținut că nulitatea absolută invocată în privința avizului și a evaluărilor psihologice efectuate de A.O. CNPAC nu este susceptibilă de prescripție și poate fi invocată oricând.

Recurentul a mai subliniat că acțiunea sa nu se limitează la contestarea avizului din 2019, ci cuprinde și pretenții distincte privind anularea răspunsurilor DGPDC nr. 4671 din 28 ianuarie 2026 și nr. 657 din 2 martie 2026, obligarea autorității să emită un act administrativ de anulare a avizului și constatarea nulității evaluărilor psihologice efectuate de A.O. CNPAC. În opinia sa, aceste capete de cerere sunt autonome, au apărut ulterior proceselor anterioare și nu pot fi considerate inadmisibile prin simpla raportare la hotărârile pronunțate în alte litigii.

Sub aspectul termenului de contestare, recurentul a solicitat repunerea în termen, invocând că pretinsele vicii de legalitate ale actelor contestate au fost descoperite gradual în perioada 2023–2025, în urma unor răspunsuri primite de la Ministerul Muncii și Protecției Sociale, Ministerul Sănătății, Inspectoratul Național de Securitate Publică și Procuratura Generală, din care ar rezulta lipsa competenței legale a A.O. CNPAC de a efectua evaluări psihologice în procedurile de protecție a copilului. Totodată, acesta a invocat caracterul continuu al pretinsei vătămări și faptul că Decizia Curții de Apel Centru din 9 decembrie 2025 ar constitui un fapt nou care a permis formularea prezentei acțiuni.

În concluzie, recurentul a susținut că declararea acțiunii ca inadmisibilă fără examinarea fondului cauzei constituie o ingerință disproporționată în dreptul său de acces la justiție, garantat de art. 6 și 13 CEDO, art. 20 din Constituție și normele Codului administrativ, solicitând casarea integrală a încheierii contestate și remiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond pentru examinarea tuturor pretențiilor sale în fond.

Poziția intimatului pe marginea recursului:

Respectând principiul contradictorialității, în conformitate cu prevederile art. 38 din Codul administrativ, înaintea emiterii unei soluții, participanților la proces li s-a oferit posibilitatea de a-și expune punctul de vedere.

Astfel, la 26 mai 2026, Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului a prezentat referința asupra cererii de recurs, prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii instanței de fond.

Admisibilitatea recursului:

În conformitate cu art. 241 din Codul administrativ, „*încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Încheierile primei instanțe și ale instanței de apel care nu se contestă separat cu recurs pot fi contestate odată cu fondul, dacă prezentul cod sau alte legi nu prevăd pentru încheierile judecătorești nicio cale de atac. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva*”.

Potrivit art. 242 din Codul administrativ, „*recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul*”.

Prevederile art. 236 din cap. III în cartea a treia din Codul administrativ reglementează temeiurile de inadmisibilitate a cererii de apel, corespunzător prin prisma prevederilor art. 241 alin. (3) din Codul administrativ și cererii de recurs.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs. Apelul (recursul) se declară inadmisibil, în special când: a) hotărârea în fond nu poate fi contestată cu apel; b) apelul este depus în mod repetat; c) apelul este depus de o persoană neîmputernicită; d) apelul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 232 alin. (1); e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2); f) cererea de apel nu*

corespunde cerinţelor stabilite la art.233 alin.(1) şi (2) şi art.234 alin. (1) şi apelantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată".

Completul judiciar stabilește că Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a emis încheierea recurată la 17 aprilie 2026, fiind notificată participanților la proces, la 21 aprilie 2026 (f.d.93). Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ apreciază recursul declarat de Spînu Igor, la 22 aprilie 2026, ca fiind depus în termenul prevăzut de Lege.

La fel, se reține că, recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurentul își întemeiază pretențiile.

Totodată, Completul judiciar reține că cererea de recurs a fost semnată electronic de însăși recurentul Spînu Igor.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233, 236, 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului declarat de Spînu Igor, motiv din care, recursul urmează a fi judecat în fond.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Colegiul consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menţinerea încheierii instanţei de fond, reieşind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, „*examinând recursul împotriva încheierii judecătoreşti, instanţa adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul*".

Alineatul (3) al aceluiași articol prescrie că, „*decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris*".

Din materialele dosarului rezultă cu certitudine că, acțiunea înaintată, reclamantul solicită: anularea răspunsurilor Direcţiei generale pentru protecția drepturilor copilului și obligarea Direcţiei generale pentru protecția drepturilor copilului de a emite actul administrativ cu privire la anularea ca fiind ilegal, a Avizului nr.61/06-963a din 22.10.2019 „Cu privire la prelungirea plasamentului planificat al copiilor Spînu ***** și Spînu ***** și a tuturor actelor subsecvente.

Obiectul Avizului nr.61/06-963a din 22 octombrie 2019 (f.d.21-23), a constituit: recomandarea prelungirii plasamentului planificat al copiilor Spînu ***** și Spînu ***** în cadrul Centrului Municipal de Prevenire și Reabilitare a Copiilor de Vîrstă Fragedă până la indentificarea unei alte forme de protecție, în urma căruia a fost emisă Dispoziția Direcției Municipale pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.1042/1-d din 22.10.2019.

De asemenea, din materialele cauzei se atestă că reclamantul s-a adresat cu acțiune în instanța de judecată privind anularea Dispoziția Direcției Municipale pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.1042/1-d din 22.10.2019, iar prin hotărîrea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 12 octombrie 2020, a fost anulat actul

administrativ individual defavorabil – dispoziția Direcției Municipale pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.1042/1- din 22.10.2019 (f.d.51-63), hotărîre devenită irevocabilă prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 03.02.202 (cauza 3a-1382/2020).

La fel, se reține că prin dispoziția Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.S-758/21 din 15.06.2021, s-a dispus executarea Hotărîrii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12.10.2020 și s-a anulat actul administrativ individual defavorabil (dispoziția DMPDC nr.1042/1-d din 22.10.2019) (f.d.74).

Dat fiind dezacordul lui Igor Spînu cu Avizul nr.61/06-963a din 22 octombrie 2019, la 29 decembrie 2025 a înaintat Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului cerere prin care a solicitat executarea deciziei Curții de Apel din 09.12.2025 și anularea Avizului nr.61/06-963a din 22 octombrie 2019 privind prelungirea plasamentului și a tuturor actelor derivate; încetarea oricărei forme de ingerință în familia Spînu și constatarea nulității evaluărilor efectuate de AO CNPAC, ca urmare a lipsei dreptului de a exercita atribuții delegate de către Direcția tutelară (f.d.24-26).

Prin răspunsul Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.4671 din 28 ianuarie 2026, s-a relatat reclamantului că Curtea de Apel Chișinău, prin decizia invocată de reclamant, s-a expus exclusiv asupra cererii înaintate instanței de judecată de DPDC Botanica cu privire la luarea copiilor de la părinte, fără decăderea acestuia din drepturile părintești, examinând temeinicia și legalitatea acesteia în limitele obiectului dedus judecății. Instanța a respins cererea respectivă, fără a dispune anularea actelor administrative emise anterior/ulterior de către Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului și respectiv DPDC Botanica. Totodată, conform Codului administrativ, controlul judecătoresc asupra actelor administrative se realizează la cererea persoanei interesate, iar efectul anulării intervine doar în cazul în care instanța constată explicit nelegalitatea actului administrativ și dispune anularea acestuia. Decizia Curții de Apel Chișinău invocată de reclamant nu conține asemenea constatări și nici nu dispune anularea actelor administrative ale Direcției. În aceste condiții, lipsind un temei legal expres sau o hotărâre judecătorească prin care să fie dispusă anularea actelor administrative respective, Direcția Generală pentru Protecția Drepturilor Copilului nu poate da curs solicitării de anulare înaintate de reclamant.

Prin urmare, demersul reclamantului a fost respins ca neîntemeiat (f.d.33-34).

La 19 februarie 2026, reclamantul Spînu Igor a înaintat Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului cerere prealabilă prin care a solicitat anularea răspunsului DGPDC nr. 4671 din 28 ianuarie 2026 ca nelegal și neîntemeiat; Soluționarea cererii din 29.12.2025, obligarea DGPDC să emită în termen legal actul administrativ individual (dispoziție/decizie) de anulare explicită a Avizului nr. 61/06-963a din 22 octombrie 2019 și a tuturor actelor administrative derivate; constatarea nulității absolute a evaluărilor efectuate de A.O. CNPAC ca urmare a lipsei dreptului de a exercita atribuții delegate de către Direcție; să se dispună restabilirea de îndată a

situației anterioare, prin încetarea oricărei forme de plasament și reintegrarea copiilor în familia biologică (f.d.35-39).

Prin decizia adoptată în procedura prealabilă nr.657 din 2 martie 2026, cererea prealabilă a reclamantului a fost respinsă ca neîntemeiată și tardivă (f.d. 40-41).

La 19 martie 2026, Spînu Igor s-a adresat cu prezenta acțiune în contencios administrativ.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 17 aprilie 2026, s-a declarat inadmisibilă acțiunea înaintată de către Spînu Igor împotriva împotriva Direcției Generale pentru Protecția Drepturilor Copilului cu privire la anularea răspunsului DGPDC nr.4671 din 28.01.2026 și a Răspunsului DGPDC nr.657 din 02.03.2026 și obligarea pârâtei DGPDC să emită actul administrativ individual (dispoziție/decizie) de anulare expresă a avizului nr.61/09-963a din 22.10.2019 „Cu privire la prelungirea plasamentului planificat al copiilor Spînu ***** și Spînu *****”; tuturor actelor administrative subsecvente și derivate din acest aviz.

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la 22 aprilie 2026 (prin intermediul poștei electronice) Spînu Igor a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 17 aprilie 2026, solicitând anularea încheierii cu adoptarea unei noi încheieri prin care să fie remisă cauza instanței de fond pentru examinare în fond.

În condițiile cauzei, Completul judiciar apreciază ca fiind întemeiată încheierea instanței de fond din 2 februarie 2026 , din considerentele ce succed.

Conform art. 53 alin.(1) din Constituție, *persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.*

Potrivit art. 3 Cod administrativ, *legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.*

Potrivit art.5 Codul administrativ, *activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.*

Conform art.7 Codul administrativ, *autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acţionează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.*

În conformitate cu prevederile art. 8 Cod administrativ, *regimul de putere publică reprezintă ansamblul competenţelor prevăzute de lege în vederea realizării*

sarcinilor autorităţilor publice, care le conferă posibilitatea de a se impune cu forţă juridică obligatorie în raporturile lor cu persoane fizice sau juridice.

În conformitate cu art.17 Cod administrativ, *drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă*.

Subsecvent se remarcă că, în sensul Codului administrativ, prin persoană vătămată se înţelege orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate şi grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum şi organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor şi intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate.

Titularul interesului legitim este persoana ale cărei interese sunt nu doar de fapt, ci şi protejate printr-o normă legală. Interesul legitim se referă la poziţia juridică faţă de administraţie. Vătămarea drepturilor persoanei se produce, mai întâi, prin faptul că dreptul sau interesul său legitim *este nemijlocit lezat prin actul administrativ emis de autoritatea publică*.

Astfel, pentru a înainta o acţiune în judecată, este necesară îndeplinirea cumulativă a unor exigenţe precum ar fi respectarea procedurii prealabile, competenţei jurisdicţionale, existenţa împuternicirilor şi a capacităţii procesuale etc.

Instituirea exigenţelor de admisibilitate nu urmăresc restrângerea accesului liber la justiţie, de care, în mod evident, cel interesat beneficiază în condiţiile legii, ci exclusiv instaurarea unei ordini juridice indispensabile circuitului constituţional prevăzut în art. 20 din Constituţie, prevenindu-se, astfel, abuzurile şi asigurându-se protecţia drepturilor şi intereselor legitime ale celorlalte părţi.

Pentru ca un interes să devină un drept subiectiv este necesar ca el să apară în cadrul unui raport juridic care să creeze, în temeiul legii, o obligație în sarcina subiectului.

De aceea, în cazul în care un interes nu apare în cadrul unui raport juridic, urmează să intervină o prevedere legală pentru ca un astfel de interes să poată fi ocrotit în justiție.

Astfel încât, este absolut cert consacrat că, depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, urmează să fie însoțită de dovada incontestabilă atât a interesului, cât și a apartenenței de drept în promovarea acțiunii, iar dreptul vătămat cât și interesul legitim trebuie să fie *real*, *actual* și *personal*, ceea ce la caz nu se atestă.

Potrivit art.39 alin.(2) Codul administrativ, *orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.*

În conformitate cu prevederile art.189 alin.(1) din Codul administrativ, *orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă*

a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

În conformitatea cu art. 207 alin. (1) şi alin. (2) lit. e) Cod administrativ, *(1) Instanţa verifică din oficiu dacă sînt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. (2) Acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.*

În temeiul art. 11 alin. (1) Codul administrativ, *actele administrative individuale pot fi:*

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

În conformitate cu art.15 Cod administrativ, *operaţiunile administrative sînt manifestările de voinţă sau activităţile autorităţilor publice care nu produc ca atare efecte juridice. Operaţiunile administrative pot fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual, cu excepţia operaţiunilor administrative executorii sau îndreptate împotriva unui terţ.*

Potrivit art. 20 Codul administrativ, *dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.*

Urmare a celor relatate, Completul judiciar va aprecia ca fiind justă concluzia instanței de fond prin care s-a reținut că „ *. . .Avizul nr.61/06-963a din 22.10.2019, nu este un act administrativ individual defavorabil reclamantului Spînu Igor în sensul art.11 alin.(1) lit.a) Cod administrativ, deoarece este un act care a fost emis în cadrul procedurii administrative, ca act preparatoriu în vederea emiterii dispoziției Direcției Municipale pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.1042/1-d din 22.10.2019.*

În esență, Avizul nr.61/06-963a din 22.10.2019 este o operațiune administrativă care conform art.15 alin.(2) din Codul administrativ, poate fi contestat doar concomitent cu actul administrativ individual, cu excepția operațiunilor administrative executorii sau îndreptate împotriva unui terț. În prezentul caz, excepția prevăzută la art.15 alin. (2) din Codul administrativ, nu a fost constatată".

Astfel, cu referire la argumentul recurentului, precum că Avizul nr. 61/06-963a din 22 octombrie 2019 ar constitui un act administrativ individual defavorabil, Completul judiciar îl apreciază ca fiind neîntemeiat. Or, din conținutul avizului rezultă că acesta nu a produs, prin sine însuși, efecte juridice directe asupra drepturilor și obligațiilor reclamantului, ci a reprezentat o etapă internă, pregătitoare, în cadrul

procedurii administrative care a precedat emiterea Dispoziției DMPDC nr. 1042/1-d din 22 octombrie 2019. Anume dispoziția respectivă a fost actul administrativ individual care a stabilit măsura prelungirii plasamentului planificat al minorilor și care a produs efecte juridice exterioare, fiind, de altfel, contestată de reclamant și anulată prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 12 octombrie 2020.

Prin urmare, simplul fapt că avizul a fost avut în vedere la emiterea actului administrativ final nu îi conferă automat natura juridică a unui act administrativ individual. În logica art. 15 din Codul administrativ, actele, opiniile, constatările, propunerile sau recomandările care pregătesc emiterea unui act administrativ final nu pot fi desprinse artificial de procedura în care au fost emise și supuse controlului judecătoresc separat, decât în cazurile expres prevăzute de lege, respectiv atunci când operațiunea administrativă este executorie sau este îndreptată împotriva unui terț. În speță, recurentul nu a demonstrat existența vreuneia dintre aceste excepții.

Or, potrivit art. 5 și art. 6 alin. (1) din Codul administrativ, nu orice manifestare exterioară a autorității publice într-o procedură administrativă este, *eo ipso*, un act administrativ individual; dimpotrivă, legea recunoaște existența unor acte și operațiuni pregătitoare, lipsite de efect juridic direct, a căror funcție este tocmai aceea de a permite colectarea informațiilor și clarificarea împrejurărilor relevante înainte de emiterea actului final. Prin urmare, împrejurarea că dispozițiile contestate au fost emise în cadrul procedurii prevăzute de Legea nr. 174/2021 nu conduce automat la concluzia contestabilității lor separate, ci, dimpotrivă, confirmă caracterul lor intermediar și instrumental.

Nu poate fi reținut nici argumentul potrivit căruia avizul ar fi produs o vătămare autonomă și continuă prin menținerea unei pretinse calificări negative a reclamantului ca părinte. Completul judiciar observă că vătămarea invocată de recurent se raportează, în esență, la efectele măsurii de plasament, iar nu la aviz ca act distinct. Or, efectele juridice ale măsurii de prelungire a plasamentului au fost produse de Dispoziția nr. 1042/1-d din 22 octombrie 2019, act care a fost deja supus controlului judecătoresc și anulat. Faptul că recurentul continuă să fie nemulțumit de existența formală a avizului în dosarul administrativ nu echivalează cu existența unei vătămări actuale, reale și directe în sensul art. 17, art. 39 alin. (2) și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ.

Cu privire la invocarea dreptului la autoritate părintească și a dreptului la respectarea vieții de familie, Completul judiciar reține că aceste drepturi sunt, în mod incontestabil, protejate de Constituție, Codul familiei și Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Totuși, protecția acestor drepturi nu exclude aplicarea condițiilor de admisibilitate prevăzute de Codul administrativ. Accesul la justiție nu presupune posibilitatea contestării nelimitate, în orice moment și pe orice cale procedurală, a unor acte sau operațiuni care au stat la baza unui act administrativ deja contestat și anulat. Exigențele de admisibilitate urmăresc asigurarea securității raporturilor juridice și a ordinii procedurale, fără a suprima dreptul persoanei de a se adresa

instanței atunci când revendică o vătămare actuală și directă.

În ceea ce privește critica recurentului referitoare la autoritatea lucrului judecat, Completul judiciar constată că instanța de fond nu a reținut că Avizul nr. 61/06-963a ar fi fost examinat ca obiect principal al litigiului soluționat prin hotărârea din 12 octombrie 2020, ci a subliniat că actul administrativ final emis în baza acestuia, respectiv Dispoziția nr. 1042/1-d, a fost deja contestat și anulat. Astfel, recurentul a beneficiat efectiv de control judecătoresc asupra măsurii care i-a produs efecte juridice directe. Admiterea unei noi acțiuni având ca finalitate redeschiderea, pe cale indirectă, a aceleiași problematici juridice ar contraveni principiului securității raporturilor juridice și ar transforma controlul judecătoresc într-un mecanism repetitiv de verificare a unor elemente procedurale aferente unui act administrativ deja desființat.

Cu referire la argumentul privind nulitatea absolută a evaluărilor psihologice efectuate de A.O. CNPAC, Completul judiciar reține că această pretenție nu poate fi examinată izolat în cadrul prezentei acțiuni, în lipsa unui act administrativ individual actual care să producă efecte juridice directe asupra reclamantului. Evaluările, rapoartele, constatările ori opiniile specialiștilor, chiar dacă sunt criticate sub aspectul competenței sau metodologiei, au avut natura unor elemente probatorii sau operațiuni premergătoare în procedura administrativă și judiciară anterioară. Legalitatea și relevanța acestora puteau fi valorificate în cadrul litigiului privind actul administrativ final, ceea ce, de altfel, reclamantul a și făcut prin contestarea Dispoziției nr. 1042/1-d.

Nu poate fi acceptată nici teza potrivit căreia răspunsurile DGPDC nr. 4671 din 28 ianuarie 2026 și nr. 657 din 2 martie 2026 ar constitui acte administrative individuale autonome, susceptibile de anulare separată. Aceste răspunsuri reprezintă reacția autorității la solicitarea reclamantului de a anula un aviz emis în anul 2019, în condițiile în care actul administrativ final adoptat în baza acelui aviz fusese deja anulat. Prin aceste răspunsuri, autoritatea nu a creat o situație juridică nouă, nu a impus reclamantului obligații noi și nu a afectat în mod direct un drept actual al acestuia, ci a comunicat poziția sa asupra imposibilității de a da curs solicitării formulate. Așadar, anularea acestor răspunsuri nu ar fi aptă, prin ea însăși, să producă efectul juridic urmărit de recurent, și anume anularea separată a unei operațiuni administrative preparatorii.

În privința solicitării de repunere în termen, Completul judiciar reține că aceasta nu poate constitui un remediu pentru lipsa obiectului susceptibil de control judecătoresc separat. Chiar dacă recurentul invocă descoperirea ulterioară a unor înscrisuri sau răspunsuri ale autorităților în perioada 2023-2025, aceste circumstanțe nu modifică natura juridică a avizului contestat și nu transformă o operațiune administrativă într-un act administrativ individual defavorabil. Recurentul a cunoscut existența Avizului nr. 61/06-963a cel târziu în cadrul litigiului în care a contestat Dispoziția nr. 1042/1-d, iar argumentele ce țin de pretinsa nelegalitate a elementelor

care au stat la baza emiterii acesteia puteau fi și au fost valorificate în cadrul acelui proces.

De asemenea, Decizia Curții de Apel Centru din 9 decembrie 2025 nu poate fi calificată drept fapt juridic nou care să redeschidă termenul de contestare a avizului din 2019. Acea decizie a fost pronunțată într-un alt cadru procesual, cu un alt obiect, respectiv examinarea cererii privind luarea copiilor de la părinte fără decădere din drepturile părintești. Faptul că soluția respectivă este favorabilă recurentului nu conferă automat caracter contestabil tuturor actelor, înscrisurilor sau operațiunilor administrative anterioare și nu creează în sarcina autorității obligația de a anula, în mod automat, orice document care a existat în dosarul administrativ.

Cu referire la invocarea art. 6 și art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Completul judiciar subliniază că dreptul de acces la o instanță nu este un drept absolut. Acesta poate fi supus unor condiții de formă și fond, inclusiv condițiilor de admisibilitate, termenelor procedurale și regulilor privind obiectul acțiunii. În speță, inadmisibilitatea acțiunii nu constituie o negare a dreptului de acces la justiție, ci reprezintă aplicarea cadrului legal care delimitează actele administrative individuale de operațiunile administrative și stabilește condițiile în care acestea pot fi contestate.

Prin urmare, Completul judiciar constată că instanța de fond corect a reținut că reclamantul nu poate revendica, prin prezenta acțiune, încălcarea unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ prin Avizul nr. 61/06-963a din 22 octombrie 2019, întrucât acesta nu constituie un act administrativ individual defavorabil, ci o operațiune administrativă preparatorie, care putea fi contestată doar concomitent cu actul administrativ final. Or, actul administrativ final - Dispoziția nr. 1042/1-d din 22 octombrie 2019 - a fost deja contestat, examinat și anulat prin hotărâre judecătorească.

În lumina celor expuse, Completul judiciar reiterează că în speță, exigența ca operațiunile administrative să fie contestate doar concomitent cu actul administrativ individual nu reprezintă o negare a accesului la justiție, ci o regulă procedurală legitimă, menită să asigure ordinea juridică, să prevină fragmentarea artificială a controlului judecătoresc și să evite intervenția instanței în faze pur pregătitoare ale activității administrative. În consecință, soluția inadmisibilității nu are semnificația unei denegări de dreptate, ci exprimă aplicarea regulilor de admisibilitate prevăzute de Codul administrativ, în acord cu art. 20 din Constituție și cu principiul proporționalității dintre accesul la instanță și cerințele bunei administrări a justiției.

Prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond a aplicat corect prevederile art. 10, art. 15, art. 17, art. 39, art. 189 și art. 207 din Codul administrativ, constatând în mod întemeiat că Avizul nr. 61/06-963a din 22 octombrie 2019 nu întrunește elementele definitorii ale unui act administrativ individual, întrucât nu a fost emis cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice prin nașterea, modificarea sau stingerea unor raporturi juridice de drept public, ci reprezintă o operațiune administrativă cu caracter preparatoriu, emisă în cadrul procedurii administrative premergătoare adoptării Dispoziției Direcției Municipale pentru

Protecția Drepturilor Copilului nr. 1042/1-d din 22 octombrie 2019. Or, actul administrativ individual care a produs efecte juridice directe asupra reclamantului a fost deja contestat și anulat prin hotărâre judecătorească irevocabilă, astfel încât controlul de legalitate asupra procedurii administrative, inclusiv asupra actelor și operațiunilor care au stat la baza emiterii dispoziției respective, a fost deja realizat de instanța de judecată.

În consecință, criticile formulate în recurs sunt neîntemeiate, iar încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 17 aprilie 2026 urmează a fi menținută, cu respingerea recursului ca neîntemeiat.

Completul judiciar specializat reiterează că, accesul la procedurile de contencios administrativ poate fi limitat, în special prin instituirea condițiilor de admisibilitate, domeniu în care statul se bucură de o anumită marjă de apreciere. Aceste limitări trebuie să urmărească un scop legitim, asigurându-se o proporţionalitate între interesul persoanei şi scopul legitim urmărit (*Guerin contra Franţei, 29 iulie 1998, § 37*). Totuşi, limitările nu trebuie să reducă la zero esenţa acestui drept. Regulile de procedură au scopul de a asigura o bună administrare a justiţiei şi, în special, a asigura securitatea raporturilor juridice, iar cei implicaţi în proceduri trebuie să se aştepte ca aceste reguli să fie aplicate (*Miragall Escolano ş.a. contra Spaniei, 25 ianuarie 2000, § 33*). Curtea Europeană a statuat că, dincolo de limitele care circumscriu conţinutului acestui drept, există loc pentru restrângeri aduse implicit.

Astfel, din considerentele menţionate şi având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalităţii încheierii contestate şi care ar duce la casarea acesteia, Completul judiciar din cadrul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat şi de a menţine încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 17 aprilie 2026, ca întemeiată şi legală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de către Spînu Igor.

Se menţine încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 17 aprilie 2026.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele şedinţei, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii: Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae